

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: تی یری میسان- تی یری میسان
برگردان از: سیلویا بیژنیان - Sylvia Bejanian
۰۲ می ۲۰۲۰

وحشت و مهملات سیاسی در مواجهه با بیماری همه گیر

بیماری های همه گیر نه تنها با نابودی جمعیت ، بلکه با ایجاد شورش و ایجاد تغییرات در رژیم های سیاسی ، سیر تاریخ را دگرگون ساختند . تحت فشار ترس و وحشت ، ما قادر به تفکر نمی باشیم و در رفتار های جمعی مانند حیوانات عمل می کنیم . بسیاری از جوامع با تصمیمات بی منطق عجولانه ای که در این هنگام اتخاذ کردند نابود شدند .

ولتر شبکه/ دمشق (سوریه) / ۳۰ اپریل ۲۰۲۰

خیابان های خالی نیویورک که ساکنین آن باید خانه نشین باشند

در طول تاریخ ، بیماری های همه گیر بزرگ که با نابودسازی اقتصاد ملی کشورها حکومت ها را نیز سرنگون ساختند . کرونا ۱۹- ، در این قاعده استثنا نیست -سوی تعداد افرادی که کشته می شوند . به همین علت در سراسر جهان بسیاری از حاکمان سیاسی تصمیماتی گرفتند که خود به ناکارآمد بودنشان اذعان دارند . آنها باید به شهروندان خود نشان دهند که تنها این کار از آنها بر آمده .

روانشناسی اجتماعی نشان می دهد ترس در برابر خطر از ابعاد همسانی برخوردار نمی باشد، چرا که نمی توان میزان آن را برآورد و کنترل کرد.

زمانی که بیماری ناشناسی ظاهر می شود، مشخص نیست چند نفر را خواهد کشت، علم در شناخت آن می کوشد و به همه چیز شک دارد. مسئولان سیاسی، به اندازه محققان باید تصمیم بگیرند. برخی افراد شاخص علمی را دور خود جمع می کنند، آنهایی که در گذشته باعث پیشرفت علم بودند، آنها را "متخصص" می نامند، متخصص چیزی که هنوز برایشان مسلم نشده و تنها مشوق سیاسی آنها می باشند. برای آنها هدف نجات زندگی افرادی نیست، بلکه ضمانتی است برای حضور در حکومت. قرنطینه خانگی

رسانه ها شهروندان را قانع می کنند که حاکمین سیاسی مانند بقیه مردم عمل کرده و از این رو متهم به کوتاهی نمی باشند. آنها بحث را مبهم جلوه می دهند و می گویند ۳ میلیارد انسان هم زمان به علت مسائل پزشکی مهار شده اند. این باعث می شود تا موقعیت های متفاوت را با یک دیگر ادغام کنند و اهداف خود را با دروغ بپوشانند. واژه مصونیت جمعی برای این موارد نیز به کار می رود:

قرنطینه: به مفهوم زندانی کردن در یک محفظه از سوی مقامات گمرکی- به طور عمومی یک کشتی- تا زمان خاصی که یقین حاصل شود بیماری به کشور وارد نمی شود. اختراع آن توسط دوک میلان در سال ۱۳۷۴ بوده است. جاپان در ماه فبروری با کشتی باربری (دایموند پرنسس) همین کار را کرد.

فضای کنترل شده: به صورت منزوی ساختن کشور همسایه و یا گروهی از مردم به علت بیماری، برای عدم سرایت آن به کل جمعیت می باشد. در قرن هفدهم، ایتالیا و اسپانیا به کمک ارتش، گروهی از مردم بیمار را منزوی ساختند. ارتش اجازه داشت به سمت افرادی که از محوطه خارج می شدند شلیک کند. چین نیز با جمعیت هوبای همین کار را کرد و به جای شلیک به طرف آنها، جریمه و زندان برای فراریان تعیین کرد.

زندانی کردن افرادی با ریسک بالا: مقصود شهروندانی است که امکان دارد بیمار باشند. ممانعت از ملاقات آنها با سایر افراد برای آن است که بیماری سرایت نکند. فرانسه اجازه ورود به خانه سالمندان را به افراد نمی دهد و نمی گذارد تا سالمندان از این محوطه خارج شوند.

نگه داشتن بدون استثنای کل جمعیت در خانه، اقدامی از سوی پزشکان متخصص بیماران عفونی انجام نشده است، بلکه از سوی متخصصان در آمار بیماری های عفونی بوده تا بیمارستان ها در مدت کوتاهی مملو از جمعیت نشوند. این حالت سابقه تاریخی نداشته است.

تنها روش هایی که از ورود بیماری مسری به یک سرزمین نتیجه داده در سال ۱۹۱۹ در جزایر ساموئا متعلق به ایالات متحده بوده که برای محافظت از آنفولانزای اسپانیایی که جمعیت ساموئای نیوزیلند را نابود کرد، مؤثر واقع شد. اما بستن مرزها زمانی که بیماری رخنه کرده، هیچ فایده ای ندارد.

روشهایی که برای کاستن شیوع بیماری به کار برده شده، نتوانسته از تعداد فوتی ها بکاهد. از آن بدتر، با جلوگیری از شیوع بیماری، جمعیت مستعد را با موج دوم و سوم بیماری مواجه می سازد، مگر آن که بتوان از واکسین استفاده کرد که تهیه آن ۱۸ ماه زمان می برد. جمعیتی که حاضر نشده اند خانه نشینی اختیار کنند، به تدریج از ایمنی بهتری در برابر موج جدید بیماری برخوردار می شوند. خلاف اظهارات حاضر، اشکال قرنطینه کنونی می توانند به تعداد فوتی ها بیفزایند. بسیاری از کشورها مانند کوریای جنوبی، آلمان و سوئد که ساکنین خود را قرنطینه نکردند، می توانند با شیوع موج جدید بیماری، نتایج حاصل آن را در ارتباط با فوتی های دیگر بسنجند. سیاست احتیاط-فراگیر سیاست مداران حاکم، می تواند علیه آنها باشد.

در گذشته کنفرانس های بصری اجازه می دادند تا افراد که قادر به ملاقات با یک دیگر نمی باشند ، به یکدیگر نزدیک شوند . امروزه این کنفرانس های بصری مانع از تماس فیزیکی افراد می شود.

انحطاط تمدن

زندگی در کنار هم به علت وجود ترس از یکدیگر امکان پذیر نیست . تمدن نمی تواند بر پایه ترس و عدم اعتماد بنا شود . از این رو به لحاظ انسانی نمی توان بیمار محکوم به مرگ را به حال خود رها کرد . ما نمی توانیم از آزادی خود محروم بمانیم بدون آن که دلیل قانع کننده ای برای اینکار وجود داشته باشد . کنوانسیون حقوق بشر اروپا در تاریخ چهارم ماه نومبر سال ۱۹۵۰ که توسط تمامی دولت های قاره اروپا و همچنین انگلستان و روسیه امضاء شد اجازه داد مطابق با ماده پنج خود: (افرادی که می توانند ناقل بیماری مسری باشند به طور منظم در حصر قرار بگیرند) . که این مربوط به سیل عظیم جمعیت بیماران در بیمارستان ها نمی باشد.

معاهدات اتحادیه اروپا تاکید دارد "حق رفت و آمد افراد" شامل داشتن شناسنامه اتحادیه اروپا می باشد . در واقع ، بسیاری از دولت های عضو خارج از این قانونی اساسی قرار گرفته اند که این خود شروعی است در گسست این دولت فرا ملی .

برخی از حکومت ها تصمیم گرفتند شهروندان را در ردیف دشمنان خود قرار دهند . از این رو دولت را از حقوق قانونی نسبت به آنها محروم می سازند، چرا که دولت نیز دشمن آنها می باشد .

در فرانسه رئیس پولیس پاریس – دیدیه لالومان – اعلام کرد : آنهایی که امروز در باز پروری قرار گرفته اند ، کسانی هستند که دیروز از قوانین حصر خانگی سرپیچی نموده اند .

در آن سوی جهان در فیلیپین ، رئیس جمهور این کشور – رودریگو دوترته – به پولیس دستور داده تمام شهروندانی را که از قانون حصر خانگی سرپیچی کنند با شلیک گلوله آنها را بکشند.

باید افراد متوجه شوند چه هزینه اقتصادی گزافی سیاست کنونی می پردازد ، و متوجه شوند تأثیر روانی مخرب آن بر افراد ضعیف چقدر است ، در حالی که کمتر کسی متوجه هزینه سیاسی آینده می باشد .

پوشش در برابر ویروس کرونا در شهر ووهان . پوشش های (ان بی سی) برای چه زمانی می باشند ؟

روش های دلخوشکنک

از آن جایی که مقامات ارشد پزشکی و سیاسی ، اطلاعاتی در رابطه با این بیماری جدید ندارند ، روش های دلخوشکنک را برای حفظ روحیه همشهریان خود تجویز می کنند .

در قرن هفدهم ، پزشکان بیماری طاعون لباس های خاصی از کتان، چرم و یا پارچه مومی به تن می کردند و نقابی با بینی بلند برای تنفس روی صورت می گذاشتند که همراه با دود نعنا و کافور و غیره پر شده بود . این نوع لباس و نقاب توسط پزشک پادشاه فرانسه اختراع شده بود . امروز نیز بسیاری با لباس های پلاستیکی و یا از کائوچو به همراه ماسک های جراحی خود را می پوشانند . استفاده از ماسک به هنگام آنفولانزای اسپانیایی در سال ۱۹۱۸ در جاپان آغاز شد . این گونه ، جمعیت مردم ، زیر پوشش جراحان غربی ، در خود مصونیت احساس کردند . پس از آن لباس جراحی به هنگام بیماری کرونای سال ۲۰۲۰ از آسیا آغاز شد و به تدریج به سایر نقاط جهان کشیده شد . اما تا کنون ثابت نشده لباس پزشکان دوران طاعون و نقاب های جراحی تا کنون در برابر شیوع بیماری تا چه حد تأثیر گذار بوده است .

با تجویز لباس جراحی برای مقابله با بیماری ، مقامات ارشد پزشکی چین و مقامات ارشد سیاسی جهان ، راه حلی را برای این مشکل پیشنهاد می کنند که تا کنون راه حلی نداشته است . بهتر آن است تا به جای جلوگیری و معالجه بیماران به جنگ با این بیماری اقدام کنند .